

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată
de Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MARINESCU, ȘERBAN

Șamanul străzii / Șerban Marinescu. - București: Eikon,
2022

ISBN 978-606-49-0754-7

821.135.1

Tehnoredactor: Claudia Popescu

Sursă fotografie de copertă: www.pexels.com

Editor: Valentin Ajder

Șerban Marinescu

Șamanul străzii

E I K O N
București, 2022

Șerban Marinescu s-a născut la București, în 24 martie, 1978, a urmat cursurile Liceului „George Călinescu”. Mai târziu a avut o experiență călugărească de câțiva ani, la un schit, în munți, sihăstrind două ierni în peșterile din Munții Căpățânii. A făcut lungi peregrinări prin țară și Europa de Est. În ultimii 10 ani, a călătorit în peste 30 de țări și mai mult de 200 de orașe. A făcut incursiuni repetate în Munții Alpi și Scandinavi, în insulele Santorini, Feroe, Islanda și Svalbard, în Oceanul Înghețat. A lucrat ca artist de stradă în Paris, Barcelona, Hamburg, Copenhaga, Stockholm, Oslo. Este un explorator singuratic al depărtărilor extreme, fascinat de strania poezie a ținuturilor polare și de noi moduri de exprimare poetică. A debutat în anul 2019, cu volumul de versuri *Eclipsă de gând*, editura Eikon, în care a stabilit un alt tip de relații între cuvinte și tăceri, între sunete și tăceri. Una dintre notele specifice poeziilor sale este reprezentată de *metafora cu vibrații*, cuvintele din *Eclipsă de gând* fiind aureolate.

Idilă nordică

Perfecțiunea era o umbră
palidă a ei, i-am spus că e
traumatizant de frumoasă.
Lăcrima de emoție, avea gesturi
pe care nicio actriță
nu le-ar putea imita.
Am invitat-o la mine în cort,
vedeam din pădure
marea nordului, imensă, înghețată.

Mi-am apropiat obrazul
de-al ei, era rece, ca al mamei
când, întinsă pe masă
cu trupul acoperit
de flori, zâmbea infinitului.
A respirat forțat o vreme,
i-am spus un vers
care a tulburat-o.
Tremura de frig, mă privea
ca pe un marinăr beat
sau nebun, căruia nu îi păsa
dacă va dormi în furtună.
Auzeam copacii trosnind de ger,
undeva în depărtare urlau
niște câini sau poate lupii.

CUPRINS

Idilă nordică	5
Marea întâlnire cu visul	8
Sindromul pustiului	10
Râsul ei	11
Secretul.....	14
Visul cu chip de om	15
Amantul.....	17
Transplant de vis.....	19
Tablou de război.....	21
Șamanul străzii.....	23
Chipuri fără identitate.....	26
Condamnatul.....	29
Despărțirea, cataclism al ființei	31
Autobuzul spre mare.....	35
În craterul unui gând	40
Băiatul cu pasărea moartă	42
Ritual pentru nemurire	47
Anotimpul despărțirii	48
Micul mag.....	50
Idilă	53

Muzeul singurătății	55
Deținutul realității	57
Îmbrățișare	58
Profetul Visului.....	64
Cădere în infern	66
Pe rug.....	67
În penitenciarul zilei.....	70
Oamenii de sub pod.....	72
Eden trist	75
Discipolul neantului	77
Noapte de iarnă	79
Realitate, insulă dispărută	83
Noul Prometeu	85
Cocoșarii de pe Reeperbahn	87
Cruciada visului.....	91
În lumea orbilor.....	92
Atentat la propria persoană	95
Singurul prieten.....	97
Sărutul meu	99
Epitaf	101

Aprinde lumânările, spunea
să fie multă căldură și lumină
să alunge frigul,
întunericul, fiarele.
Dar ea se prefăcuse
într-o lumină orbitoare
și privirea mea înghețată
îi pipăia chipul ca pe o revelație.
Cuvintele noastre izbeau
în gheața nerostirii
să o zdrobească, să ne
pătrundem cu ele adânc,
dar rămâneau împietrite, congelate.

Gândul îmi rătăcea – explorator
singuratic în arhipelagul clipelor pustii.
Și eram singuri ca într-o arcă
în pustiul lumii, înghețat nesfârșit.
Săruturile ni se zbăteau convulsiv
ca niște trupuri prinse sub gheață.
Eram nebărbierit, îmi spusese
că arăt ca un revoluționar rus
I-am sărutat glezna ce tremura
ca un iepure
în mâna unui vânător.

Mi-am înlănțuit brațele
de piciorul ei, strâns
pentru că tăcerea se înfipsese
în pieptul meu ca un cuțit,
și îl strângeam cu ultimele puteri
simțindu-mă târât
în abisul singurătății.

M-am trezit în aceeași poziție
brațele mele ca un lanț greu
o trăgeau parcă undeva în adâncuri.
Stătea nemișcată de frig
pleoapele îi deveniseră albastre.
Dar era atât de frumoasă
că-mi răscolea gândurile
cu taina neînțeleasă a unor ruine antice.
Dimineața a trebuit să plece,
mâinile ei m-au atins
cu fiorul ramurilor înghețate.
Neliniștea mea i-a făcut o declarație
într-un alfabet straniu.
Declarația ardea între noi
ca un rug, topind prezentul.

Ea s-a aplecat, într-un fel
ca și cum ar fi luat
jarul să îl învelească în clipe,
ca pe un foc sacru.
I se scurgea esența gândului
din privire.
Am privit-o ultima oară
cum privești o mână ce ți se spune
că va fi amputată.
Strigătul meu era un ghețar
care topindu-se
devenea un lac al tăcerii
și ea s-a desprins de mine
ca lumina de întuneric...

Marea întâlnire cu visul

Sunt condamnat să-mi
sculptez întâmplarea, singur
în granitul timpului.
Gândul meu neatins de clipe
e vânat de fericiri răpitoare...
Cu dalta strigătului
despic bucăți de timp.
Aici, sus realitatea pășește
sfioasă pe stâncile visului,
ca o fecioară în peștera
unui tâlhar cu faimă de curtenitor.
Vrea să știe dacă
cineva a iubit-o vreodată.
Vrea să știe de ce arunc
furios cu bucăți de timp în abis.

Și privind conturul
întâmplării mele
ce începe să prindă formă
se inspiră să spună ceva
la marea întâlnire cu visul.

El ca un schivnic apare
ducându-și legată

pasărea uriașă a fericirii
pe anii lui
aplecați sub imensitate.
Auzind zornăitul de clipe
realitatea leșină
sub cutremurul pașilor lui.

Sindromul pustiului

Simt moartea umblând încet
prin mine cu tremurul
unui hoț singuratic
hăituit de nevoi și de teamă.
Râsul meu se joacă cu ziua
izbind-o de pereții timpului
ca un vânt ce trânteste
înainte și înapoi ușa unei cuști goale.

Moartea își târăște singurătatea
ca pe o blană putrezită.
Ea cade, lovindu-se în prăpăstiile
tăcerii mele și rătăcește amețind
și o apasă nemilos pustiul.

O simt cum fuge îngrozită
în noaptea existenței
lăsând în odăile sufletului meu
praful unor singurătăți milenare.
Mai singur decât ea
și decât însuși timpul
mă încearcă regretul bizar
de a nu-i fi simțit îmbrățișarea.

Mă îmbrac și ies
mă năpustesc în mijlocul societății
locul unde am fost
întotdeauna un lup între câini.

Râsul ei

Am întâlnit-o pe aleea
pe care
ne-am plimbat aseară.
Era de mână cu alt băiat.
Când a trecut
pe lângă mine s-a prefăcut
că nu mă vede.
S-au așezat pe o bancă
pe aleea cealaltă.
Vorbea mult și repede
lucru neobișnuit la ea
și râdea atât de tare și fals...

E cel mai frumos râs
pe care l-am auzit vreodată.
Era ca un arlechin
ce s-a lovit și printre
gemete înfundate
își forța un zâmbet dureros.
Râsul acela avea culoarea
sângelui ei
pe care l-am sărutat
când era rănită la mână.
Durerea ei de atunci
și cea de acum
mi-a cuprins cuvântul
ce era deja la metastază.